

for mig det mest Afgjørende, det, som i særdeleshed vækker min Tvivl, men min Tvivl staar noget i Forbindelse med Bestemmelserne i § 16, som bleve berørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 9de Valgkreds (Paulsen). Jeg er enig med det ærede Medlem deri, at det i og for sig er en overordentlig alvorlig Sag at fratage en Skipper, Styrmand eller Maskinmester hans Næringsret. Der er vel Mulighed for, at den kan blive ham gjengiven senere, dog ikke før efter et Aars Forløb, men der er dog altid en Mulighed for, at den Paagjældende derved vil blive sat ud af hele sin Virksomhed. Nu vil jeg gjerne gaa ud fra, at der ikke vil blive gjort Anvendelse af den Regel, der er givet i § 16, undtagen hvor der virkelig foreligger gyldig Grund til at antage, at den paagjældende Skipper, Styrmand eller Maskinmester tydelig har vist, at han er uduelig, eller at han i alt Fald har opført sig saa usforsvarligt, at det maa anses for at være utilraadeligt at betro ham Førelse af Skib eller Styrelse af Maskine. Men man kan jo dog ikke Andet end fremhæve, at, hvad der skal anses for at være Uduelighed, hvad der skal anses for at være en saadan Mangel paa behørig Opmærksomhed, at det bør straffes paa en saa alvorlig Maade, der er jo Noget, der ikke kan afgjøres efter bestemte Regler, som man uden videre anvender paa det enkelte Tilfælde, men det vil i Virkeligheden hero paa et Skjøn over samtlige de Forhold, som ere tilstede i det enkelte Tilfælde. Erfaringen viser derhos, at netop i disse Forhold er det ikke saa sjældent, at der ikke blot mellem saakaldte, men mellem virkelig Sagkyndige kan være høist forskellige Meninger, for Exempel naar der er Spørgsmaal om at bedømme en udført Manøvre. Man kan stundom se Sagkyndige paa dette Omraade endog saa træde op med den største Videnskabslighed, idet Nogle forsøgte, at den paagjældende Manøvre var udmærket rigtig, imedens Andre med ikke mindre Styrke gjøre gjældende, at den var aldeles forkert. Det er Noget, der som sagt beror paa et Skjøn, og vel at mærke ikke blot paa et Skjøn over en Manøvres Rigtighed eller Urigtighed i og for sig, men paa et Skjøn over alle de tilstedeværende Forhold, og naar der er Tale om at dømme og fordømme en Mand, fremdeles paa et Skjøn over, hvad man med Ret og Billighed kunde vente af ham, at han skulde være opmærksom paa og have Syn for netop i det Sekund, hvor der blev Spørgsmaal om at tage en Beslutning, naar man ser hen dertil, kan jeg ikke negte, at saa er det min Mening, — og jeg tillader mig at tro, at jeg har nogen Erfaring i den Henseende, og maatte større Erfaring end de Fleste, — at det ingenlunde er nogen let Opgave, som der stilles de vedkommende Domstole, og at der derfor ogsaa vel kan være Opfordring for Lovgivningsmagten til at være noget varsom med at henlægge Afgjørelsen af

Sager, som ere Velfærdsfager for de paagjældende Personer, til Domstole, som man ikke fortrøster sig til virkelig at kunne udruste paa en saadan Maade, at man med nogenlunde Tryghed kan henvise slige Sager til dem. Det kommer fremdeles her jo ikke blot an paa overhovedet at have noget Kjenndskab til Søforhold, men der kan her blive Spørgsmaal om Kjenndskab til de forskellige Arter af Seilads. En Mand kan f. Ex. være en udmærket dygtig Vaadsfører uden derfor at være en udmærket dygtig Fører af et større Barkstib, og det er fremdeles ogsaa givet, at der bliver Spørgsmaal om ganske forskellige Grundlag for Bedømmelsen af Seilstibes og Dampstibes Manøvrering. Jeg tror ikke, at man kan være vis paa, at man rundt omkring i alle vore Sphære her i Landet vil kunne finde det fornødne Antal af dygtige og selvstændige Mænd, til hvem man med Holighed kan henvise disse Velfærdsfager for Skipper og Styrmand, ikke blot, naar der er Tale om saadanne Skibe, saadanne Farter, som de paagjældende sagkyndige Medlemmer af Retten af egen Erfaring kjende Noget til, men ogsaa, naar der er Tale om saadanne Fogter, saadanne Skibe og saadanne Manøvrer med større Skibe, som de Paagjældende i Virkeligheden ikke kjende af egen Erfaring. Jeg skal her til fremdeles sige, at Appellen fra de stedlige Sætter jo forudsættes at skulle gaa til de almindelige Overretter, og det kan heller ikke være anderledes. Naar det var foreflaet i et Udkast fra den af Ministeriet nedsatte Kommission, at Appellen skulde gaa fra de stedlige Sætter til Højesteret, da kunde et saadant Forslag kun være fremkommet som Følge af Kommissionens totale Ubejendtskab med Instantsforholdene her i Landet. Men det er ikke heldigt, naar Appellen fra de stedlige Sætter gaar til de almindelige Landsoverretter og saa i sidste Instants fra disse til Højesteret, hvorved man i Virkeligheden vil komme til at mangle, ikke blot i Melleminstantsen, men ogsaa i den øverste Instants, den Garanti, som skulde ligge i Behandlingen af Sagen i første Instants fra virkelig kompetente Netsmedlemmers Side. Jeg vilde anfse det for at være det Rigtige, at Sagen i alle Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om at fratage Skipperen eller Styrmanden eller Maskinmesteren deres Næringsret, bliver henvist til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Der kan ikke være noget Spørgsmaal om, at denne Ret meget godt vil kunne overkomme disse Sager; thi jeg skal gjentage, hvad jeg har havt Leilighed til, tror jeg, at sige baade idag og forleden Dag, at jeg føler mig overbevist om, at Antallet af de Tilfælde, i hvilke der bliver Spørgsmaal om saadanne Forsælses eller Forbrydelses, der kunne føre til Fortabelse af den omhandlede Næringsret, ikke vil blive stort mellem Aar og Dag. Naar man da henviser Sagen til denne Ret, vil man ikke blot være sikker paa den sagkyndige Bedømmelse,